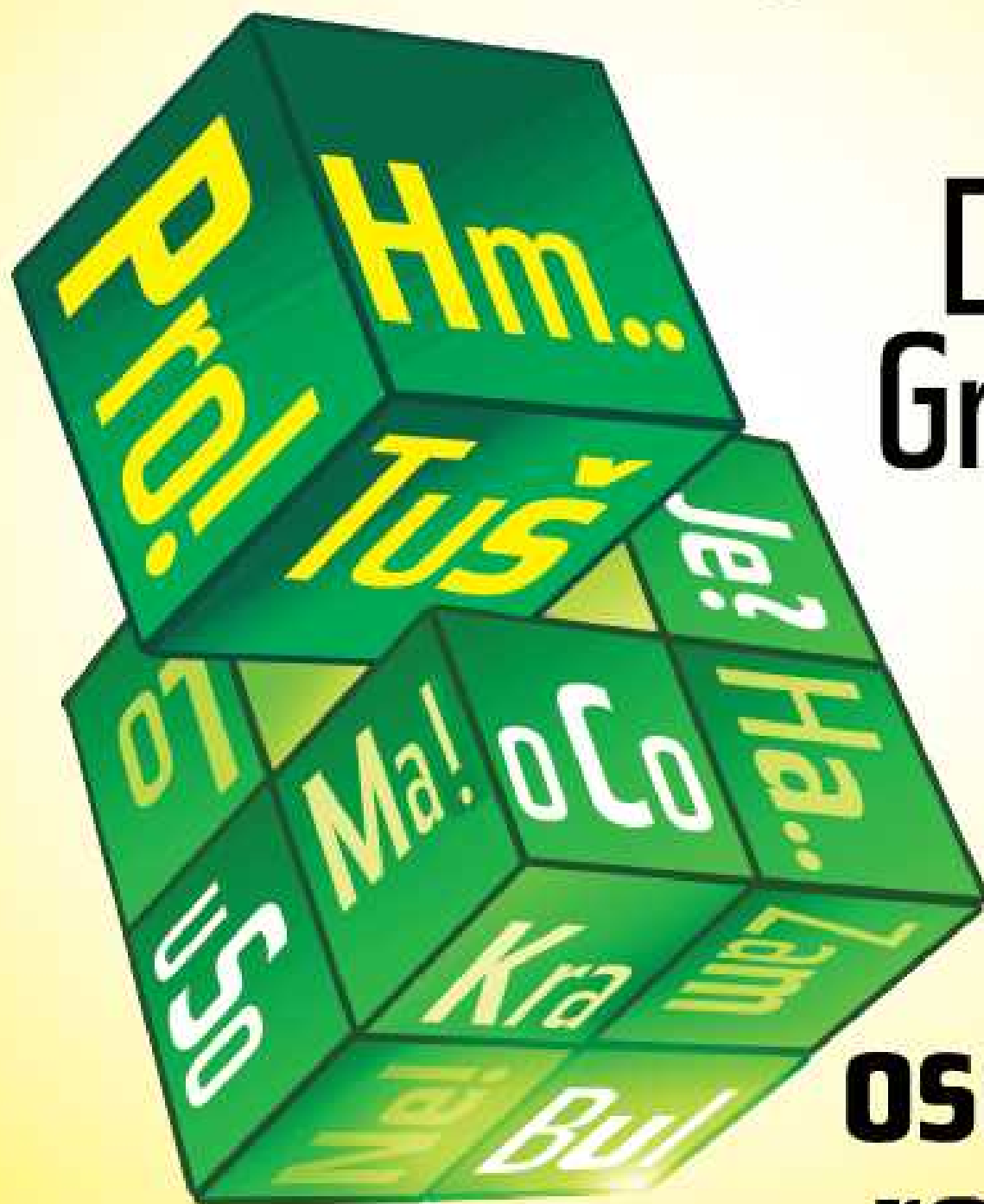

Jak dosáhnout úspěchu

David
Gruber

osobní
rozvoj

Co je to úspěch...

... a jak jej dosáhnout

K přemýšlení a zasnění se pro lidi každého věku

O tom podstatném, co bylo, je a bude ve všech ostatních textových, obrazových i jakýchkoliv jiných smyslově vnímatelných příručkách a pomůckách o dosahování úspěchu; v těch minulých, přítomných, ba i budoucích.

Motto: Úspěch zajímá každého člověka, kterého zajímá jeho vlastní život.

Obsah

Pár klíčových úvah

Další východiska

Úspěch, štěstí, spokojenost

Proč jsou někteří úspěšní lidé nespokojení až nešťastní?

Takže pozor...

Úspěch a štěstí se vzájemně podmiňují

Multimetodická definice úspěchu

Druhy úspěchu

Druhy úspěchu ve smyslu této knihy

Úspěch finančně majetkový

Úspěch zdravotní

Úspěch sportovní, úspěch kulturní

Úspěch vzdělanostní

Úspěch rodinný, vztahový

Úspěch duchovní

Úspěch společenský, komunitně kamarádský

Emoční úspěch

Erotický a sexuální úspěch

Úspěch časový

Úspěch sounáležitosti

Úspěch v sebepoznání

A nakonec – úspěch vyváženosti všech typů úspěchů

Proč sázet na své lepší vlastnosti - a tenisová paralela životního úspěchu

Na co se zaměřit?

Dosahování úspěchu

Dva psychovzorce

Dobrodiní opakování kontra „to už bylo“

Aplikace psychovzorců na dosahování úspěchu

Jsou neovlivnitelné výhody (= vyšší hodnota PP) nezasloužené či nespravedlivé?

Další veličiny multimetody koncentrace

Opium lidstva – povídačky o „pevné vůli“

Psychovzorec pokrývá všechny budoucí knihy

Kdo má moc a sílu

Tato kniha není mafiánský návod

Co si odvodíte z psychovzorce „zachování hodnoty a energie“

Tajemná závorka (1 – d)

Cesty k úspěchu pragmatického (= nemorálního) typu

Inspirativní film o úspěchu – Vrchní, prchni

Hmotně finanční úspěch mafiánského bosse

Výsledek 3 : 1 pro férovost

Marketing, reklama, inzerce, propagace a PR – mezistupeň na škále morálky

Lesk a bída marketingu

Marketing plus nevzdělané obyvatelstvo – smrtící kombinace

Závěrečné shrnutí

Příloha – základní informace o dvou klíčových psychovzorcích pro dosahování úspěchu

Psychovzorec koncentrace

Psychovzorec zachování hodnoty a energie

Význam veličin

Význam veličiny E – energie

Význam veličiny v – rychlost

Význam veličiny d – diference

Význam veličiny S – směr

Pár klíčových úvah

Úspěch není jen jednoho druhu. Naopak – existuje celá řada druhů, typů úspěchu. Než se začnete pachtit za dosahováním něčeho určitého, zamyslete se pečlivě, o jaký druh úspěchu nebo o jakou kombinaci druhů úspěchu **osobně vám** nejspíše jde. Jinak by to bylo mrhání vašim vzácným a nevratným životním časem. Různé druhy úspěchu budou v této knize vyjmenovány a charakterizovány se snahou o co nejúplnější výčet všech jeho významných typů. Použijte toho výčtu k úvodnímu zamyšlení na počátku své cesty.

Mějte na paměti, že úspěch se netýká jen vás osobně, ale je velmi provázán s úspěchem **lidí kolem vás**. V bližším i vzdálenějším okruhu. S ohledem na tuto skutečnost jsou úspěchy různé; podle toho, nakolik v sobě obsahují win-lose strategii a nakolik win-win strategii.

Na jednom kraji spektra se nachází úspěch typu „všechny lidi pobiju nebo zotročím a stanu se pánem světa, kterému bude všechno patřit“. To je úspěch, který můžeme zvat hitlerovský, anebo – v žertovnějším a fantazijnějším pojetí – úspěch fantomasovský. Na opačném konci spektra je úspěch typu „krajní sebeobětování pro druhé“. Podle bible tohoto úspěchu chtěl celým svým životem dosáhnout a také dosáhl Ježíš. Méně známé, ale možná nikoliv méně sebeobětující jsou v historii lidstva mnohé osudy různých hrdinů, kteří položili život. Za spravedlivé válečné vítězství svého státu, svého velitele. Za záchranu své ženy a dítěte z potápějícího se Titaniku.

Často je nyní v módě jeden druh úspěchu – **úspěch kariérový hmotně finanční**, a to na úkor druhých lidí. Celkové zdroje bohatství jsou omezené, takže úspěšný jedinec, který se takto **chce dostat** (například v naší zemi) mezi horních deset tisíc, svojí cestou k úspěchu také poněkud usiluje o to, aby se tam těch zbylých cca devět milionů a devět set devadesát tisíc občanů **nedostalo**. Jak jinak: Pokud je příznakem tohoto typu úspěchu mj. též okolnost, že takto úspěšný člověk nemusí do konce života pracovat a ostatní jej s každým jeho přáním obsluhují a obskakují... pak musí existovat masa těch „neúspěšných“, kteří pracovat musí. Kdo by jinak našeho úspěšného zbohatlíka obskakoval, živil

jej, šatil, bavil, přepravoval, léčil, hájil v právních sporech, učil, spravoval mu auto, sekal trávu na jeho zahradě, kdyby těmi zbohatlíky bez nutnosti pracovat byli všichni?

Od úspěchové strategie „já zbohatnu – ostatní nezbohatnou“ už je jen krůček k loketnické snaze urvat si pro sebe co nejvíc na úkor druhých. I za cenu nezákonných postupů. Morální cynici to zdůvodňují argumentem, že „co svět světem stojí vždycky to tak bylo“.

Nejsou ovšem přesní. Bylo to tak leckdy, ba mnohdy. Nicméně ne vždycky, ne všude. A o těch loketníkem odstrčených jiných lidech samozřejmě platí, že **ne každý** z nich si toto odstrčení nechá líbit. Řada z odstrčených dříve nebo později začne klást odpor. Začne vracet - i s úroky.

Takže – zbohatlíkově nelegální vítězství na úkor většiny ostatních s sebou nese určité riziko. Nestabilitu, pravděpodobnost krachu. Riziko a nestabilita jsou tím vyšší, čím vyšší je civilizovanost společnosti, vynutitelnost práva. A **civilizovanost** naší euroatlantické společnosti – mám teď na mysli klasickou západní Evropu na západ od Bratislavy a na západ od Šumavy, plus USA, Austrálii, Nový Zéland apod. – po roce 1945 velmi, **velmi významně vzrostla**. A přes všechny peripetie se udržuje na vysokém standardu. Navíc si dovolím předpokládat, že k této civilizovanosti chceme – opět přes všechny peripetie a okliky – po roce 1989 pevně patřit také.

Nepíšu ani tak knihu o úspěchu ve vlčí smečce, ale v civilizovaném světě. Drsném, mnohdy namáhavém, leč civilizovaném.

V tomto civilizovaném světě nemusí člověk ošizený, okradený loketnickým usilovačem o hmotný úspěch, spoléhat na pomyslné boží mlýny. Může však o to více spoléhat na policii, soudy, média, veřejné mínění... Pravda, všechny tyto instituce v dobré demokracii nejednou „melou pomalu“ – ale melou mnohem jistěji a spolehlivěji než boží mlýny.

Náš stát je na své pouti od totality k poctivé demokracii někde na půli cesty. Nebo na čtvrtině, nebo na třech čtvrtinách nebo jinde – můžete to zkusit vyjádřit i jemněji, procentem. S tím, že to procento bude proměnlivé například na základě vašich momentálních osobních zkušeností. Někdy jste více pesimisty, někdy zase optimisty.

Budu se zde snažit o vyváženost. Nebudu naivně tvrdit, že loketnické cesty k hmotnému úspěchu mají malou naději na pragmaticky dobrý výsledek a že se s poctivostí vždy dojde nejdál. Nebudu ovšem ani stejně naivně tvrdit, že žijeme v čisté mafii.

Budu brát naši současnost „na půli cesty“ jako výzvu k hlubšímu zamyšlení, než by třeba dělali občané nejvyspělejších právních států nebo příslušníci těch nejzločinnějších tlup. A k tomu hlubšímu zamyšlení vás, milí čtenáři, srdečně zvu. Neboť jestli se něco člověku vyplácí nad jiné spolehlivě, tak je to zamyšlení, přemýšlení, hloubání, bádání, nalézání cest a souvislostí. Směřování k životnímu rozhledu, přehledu a nadhledu – k vyrovnanosti. Hle – jaký to sympatický druh úspěchu!

Další východiska

budou asi trochu nesouvislá. Každé však může být pro vás inspirací k zamyšlení. Možná k souhlasnému, možná k polemickému, nejlépe pak s zamyšlení rozvíjejícímu. Třeba i k delšímu.

Úvaha 1:

O úspěchu by měl psát knížku a nabízet ji veřejnosti nejspíše člověk zralý. Člověk pod šedesát let výjimečně, člověk pod čtyřicet let zcela výjimečně. Teoreticky nejlepší by bylo, kdyby ji někdo psal v poslední dny svého života, kdyby mu na tyto poslední dny nějaký kouzelník přičaroval maximální mladistvou svěžest duševní i fyzickou.

Proč si to myslím? S každým dalším přibývajícím rokem života totiž zpětně zjišťuji (a nejsem v tom sám), jak **hluboce nepřesné** jsou představy dvacetiletého o tom, jakým on sám bude ve třiceti nebo v padesáti. Čtyřicetiletého o tom, jaký bude v pětapadesáti. Jak velká nepřesnost až nemožnost odhadu, nemožnost prognózy sebe sama staršího se nachází i v člověku sečtělém, vzdělaném, vnímavém, pokorném k nepoznatelnosti světa, zdravě skeptickém, tolerantním, inteligentním. Jak velká je neschopnost člověka vcítit se trefně do každodenních pocitů sebe sama podstatě staršího, do pocitů fyzických, psychických, filozofických, světonázorových, vztahových a většiny ostatních.

Na druhou stranu, pro člověka s dobrou pamětí v podstatě **není problém** vzpomenout si docela přesně na pocity sama sebe **mladšího**. Nedělá mi problém (a opět v tom jistě nejsem sám) vzpomenout si a přesně se vcítit do sebe sama chodícího do mateřské nebo základní školy, na gymnázium, na všechny okolnosti společensko-politické, rodinné, na styl každodenního života, na úroveň cen v obchodech, na detaily oblečení, na pocity z prvních delších cest, prvních filmů v kině. A už úplně jako včera mi připadá doba mých tanečních, mého dvacátnictví, třicátnictví, čtyřicátnictví...

Dovolím si tedy shrnout tímto výrokem: Šedesátník dokonale ví, jak je (při cestě za životním úspěchem) třicátníkovi i jak je šedesátníkovi; třicátník to dokonale ví jen o třicátníkovi, o šedesátníkovi většinou ani za mák.

V době psaní těchto řádků mi sice šedesát ještě nebylo, nicméně tato cifra už byla velmi, velmi blízko. A protože jsem o životním úspěchu psal už svoji diplomovou práci v roce 1979 (o systému všemožných lidských potřeb a o jejich uspokojování – co je to jiného?), protože jsem o něm učil desetitisíce lidí, napsal přes padesát vesměs výborně prodejných knih, točil televizní seriály atd. – tak si coby autor těch pár zbývajících let věku do šedesátky v tuto chvíli sebevědomě odpouštím. ☺ Pevně při tom věřím ve shovívavost vás, čtenářů.

Úvaha 2:

O úspěchu je tím více oprávněn psát člověk, čím více zažil v životě významné vzestupy i významné pády. Dostatek peněz i finanční problémy. Slávu a obdiv i odmítání a posměch. Čím více